

Helsingistä 21:na pmi marrash. - 95.

Maija kulta!

Oi, jos saisimme nähdä toisiamme!
Talon, paljon kiitoksia Äitillesi ja Pi:
nulle ystävällisestä käskystä... .

Gerdan kanssa olimme vähän huomaat-
teet, että sinä tulisit tänne, mutta samalla
olimme auelleet, että sinä nouseisi pal-
jon esteitä: kuinka sinä pikku tyttönen
yksiin voisit matkustaa tavalliseen maailmaan
järjestyksen merkaan? tai kenentä saisit
kumppaliksi? neiti Pithäsen? aivan epä-
varma — ja silloin en saisi tavata Äitiäsi.
Ja se olisi hyvin ikävä... sekä sinun että
minun tähteni...

Mutta nyt tuo leidän käskynne tuli
kuin taivaasta pudonneena! Heti tietysti
mietin: tällä laillahan koko problemi olisi

Mutta onneksi onnistui selvittää kaikki!

Sella.

rathasta. Tässä ei puutu muuta kuin
että minä Pekka kerron asiasta Isälle —
uskoinhan varmaan, että käskyne oli syys-
lämmesti lähtenyt... Meneu siis eilen Isän
puheille ja kerron hänelle nuoresta tytöstä
nimeltä Maija ja nuoresta pojasta nimeltä
Pekka, jotka ovat — hm — vähän noin
niinkuin sanotaan — hm — ihastuneet
toisiinsa, ja nyt tämä sama Pekka
tastoiisi lähtee tervehtimään tuota nuor-
ta Maijaa, joka asuu kaukana Pietarissa
ja —

Isä hymyili ystävällisesti, "Junnustan,
että olen samalla kannalla tämän asian
suhteen kuin Maisun äiti", hän sanoi,
"mutta eihän sitä koskaan tiedä mitään
varmaan: vaihan nuoruuden haaveilusta
kasvaa todellisuuskään... ja sitten hän
lisäsi, että ehkä tuo Pekka seapi onatkasta
— onhan sinne vielä pitkä aika — jollei
esteitä syunyt...

Riemastuin. Siis Maija! Kuinka inno-
kaasti sinä nyt oikein pyydät, että tulisien

Normant... A matakulaksi minä hankkua... nappuripöytä... malle ne nappurina, &
Jenniä... Antilla... Pekka... kantele... kirjainten... jalka... pöytä... onnellinen.

Tilisi 11

ja kuinka monta suutelmua lupaat omulle?
Minäkin 10. Vähemmästi en tule.

Katso nyt, kuinka Gerda on syrjäjän
syrjätty!... Vaan hän ei olekaan vielä met-
tinyt asiaa. Hän lähettää terveisin ja sanoo,
ettei voi luovata varmaan — hiimmuseen pal-
jon työtä j. n. e. Kirjoittaa itse.

Tyytyisikö Maija vaimen tuohon julmaan,
kauhaan tekhaan yksinään? Mitä hänen
sitänsä mieltäsi?

Kerro nyt, tahtoisitteko oikein, oikein,
että asia kävisi toteen — ja jos niin on,
kerro myös: koska veikko on kotona (tietää-
kö hän muuten meidän historian?), koska kou-
lusi loppuu ja alkaa, koska joulunne vietätte
(kai vauhan luom, s. o. venäläiseen, mukaan?), kos-
ka tahtoisitte visiitin tapahtuvan j. n. e.

Shmetteletkö, etten ole koskaan Oskarista
puhunut? Se tulee vaan siitä, että kun sinä
olet mielessäni, niin en juuri muista mitään. Me-
ten hytti olemme yhdessä kateu ennekuin mon-
ta kertaa viikossa. Oskar on ruvennut kovien

innokkaaksi maastareiksi ja se kai lienee
syytä siihen, ettei ole sulle kirjoittanut
moneen aikaan. Nyt tuo kuulun alotta
neon kirjettä... Hänki väivä minä luku,
ja minä luulen, että meidän taiteilijamainen
Oskar ystävämme paljon paremmin sojisi maas-
lariksi kuin kirjatonkaksi... Katteleppas:
Oskar Liljefors maailman kuuluisa taitei-
lija ja hänen nuoruuden ystävänsä Pekka
Ervasti maailman kuuluisa — — niin
tietysti tulemme kuuluisiksi, siitä ei ole
pukettakaan. Emme siihen yhtään pyri,
mutta se seuraa itsestään... Hoilaa! —
Hän on jo hyvässä alussa, ja olen minäkin!
Miettyppäs: en mä syö lihaa yhtään, en-
kä juo kahvia, enkä teetä, enkä olutta,
enkä viiniä. — Voi, minua, Pekka rauka-
kaa! Eikö se ole kauheata?... Niin, niin,
per aspera ad astra, s. o. kautta vaarojen
käy valon tie! — — —
Kas vaan mitä loruja sepittelen! Älä
hän pahastu, kyllä ne on totuuksia leikkellisessä
puvussa. — — — — —

jos tulla, voit olla kerrallinen kirjainista
Muita satu jätän vata emi kirjesta. Toini taitta vana, puokkaan